

Arrest

nr. 270 160 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren in Grozny. Uw vader zou een actieve rol gespeeld hebben in de Tsjetsjeense oorlogen met Rusland – de laatste in 2000. Sindsdien zou hij geregeld het mikpunt van arrestaties en ondervragingen geweest zijn. Op een bepaald moment zou hem zijn voorgesteld om als informant voor de Tsjetsjeense autoriteiten te werken, wat hij weigerde. Omdat de problemen aansleepten en de Tsjetsjeense ordediensten uw vader bleven viseren, besloot hij om in 2013 de Russische Federatie te ontvluchten. Hij vertrok naar Polen. Nadien zouden uw moeder, uw broers en uzelf enkele keren zijn opgepakt voor ondervragingen, om zodoende de

verblijfplaats van uw vader te achterhalen en hem ertoe te bewegen zich terug aan te melden. Omdat ook jullie vreesden dat de problemen zouden blijven aanslepen en zelfs nog zouden escaleren, besloten ook jullie om Tsjetsjenië te ontvluchten. Jullie vluchtten in 2015 naar Polen.

Daar hebt u eind 2016, begin 2017, via de sociale netwerksite Odnoklassniki, uw (ex) partner, M.A.-R.S. (...) (O.V.X) leren kennen. Op 25 september 2007, nadat hij een tweede asielaanvraag had ingediend, werd hem de vluchtelingenstatus toegekend in België. Jullie zijn op 20 maart 2017 op traditionele wijze in België gehuwd. Uw ouders keurden het af dat u contact onderhield met een oudere en gescheiden man, maar toch onderhield u het contact. Het was in Duitsland, in 2017, dat u besloot om, tegen de wil van uw ouders, naar België door te reizen om er uw man te vervoegen. Sindsdien zou het contact met uw ouders en broers, van wie u niet weet waar ze momenteel verblijven, volledig verbroken zijn.

Op 5 april 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Omdat u zich niet op de voorziene datum bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanbood voor een onderhoud en hiervoor geen geldige reden meedeelde, werd voormeld verzoek op 7 september 2017 afgesloten.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 23 oktober 2017 een nieuw verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Dit verzoek werd ontvankelijk verklaard, met het oog op verder en diepgaand onderzoek. Op 15 juni 2018 werd dit tweede verzoek tot internationale bescherming niettemin afgesloten met een weigeringsbeslissing. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 7 juni 2021 een derde verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u dat u op 19 april 2020 gescheiden bent van M.S. (...). Na uw scheiding werd het contact met uw familie terug hersteld. Op 13 januari 2021 huwde u met uw huidige partner Z.S. (...) (O.V.X), die in België erkend vluchteling is. Momenteel bent u zwanger van jullie eerste kind en u wil met uw gezin samen zijn. U vreest dat uw kind bij terugkeer naar uw land van herkomst bij uw partner zal moeten blijven. Daarnaast geeft u eveneens dat u omwille van de problemen van uw vader niet terug kunt keren. Uw vader werd op 5/04/2021 naar Rusland gerepatrieerd en sindsdien hebt u niets meer over hem gehoord. Ter staving van uw derde verzoek legt u volgende documenten neer: een document van de mensenrechtenorganisatie Memorial.

Uw vader, R.B. (...) (O.V.X), uw moeder, M.B. (...) (O.V.X) en uw broers I.B. (...) (O.V.X) en M.B. (...) (O.V.X) zijn eveneens gekend bij de Belgische asielinstanties. Op 28 juli 2017 dienden zij een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 november 2019 werd dit verzoek afgesloten met een weigeringsbeslissing. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13 januari 2021 diende uw vader een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Op 23 februari 2021 werd zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Immers blijkt dat u zwanger bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gezegd dat u steeds om een pauze kon vragen indien u dit nodig achtte.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo werd geen geloof gehecht aan de vermeende problemen van uw vader en de daaruit voortvloeiende problemen voor de andere gezinsleden, waaronder uzelf. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het CGVS wijst er op dat in hoofde van uw vader in november 2019 eveneens een beslissing tot weigering van zijn verzoek tot internationale bescherming werd genomen, daar geen geloof werd

gehecht aan de vrees voor vervolging die hij opwierp. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het tweede verzoek van uw vader werd in februari 2021 afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Wat betreft uw huidige asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidig verzoek en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet nogmaals worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zo legt u wederom verklaringen af betreffende de problemen van uw vader in uw land van herkomst en de daaruit voortvloeiende problemen in uw hoofde én voegt daar aan toe dat u sinds zijn repatriëring naar Rusland in april 2021 niets meer van hem vernomen hebt (Verklaringen volgend verzoek, vraag 16, 18, 19; CGVS, p. 5-6). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Het document dat u neerlegt (DVZ Verklaringen, vraag 18; CGVS, p. 4-5), kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen:

Het rapport van mensenrechtenorganisatie Memorial, waarin verwezen wordt naar de problemen van uw vader, is niet voldoende om de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas alsnog te herstellen. Zoals reeds in hoofde van uw vader (die bij zijn tweede verzoek hetzelfde document neerlegde) uitgebreid gemotiveerd werd, bevat deze brief geen nieuwe elementen die de kans dat hij - en logischerwijs uzelf ook - in aanmerking komt voor internationale bescherming, aanzienlijk groter maakt. Een dergelijke brief kan immers enkel ondersteunend werken bij geloofwaardige asielverklaringen, waarvan in casu geen sprake is, zoals werd aangetoond in de beslissing genomen door het CGVS in het kader van uw vorig verzoek alsook de vorige verzoeken van uw vader. Wat betreft de attestering door Memorial, beperkt de schrijfster zich tot algemene beweringen en maakt zij niet concreet duidelijk op wat zij zich baseert om de beweerde problemen van uw vader te bevestigen, noch wordt enig objectief bewijsstuk hieromtrent aangebracht. Bij de bevestiging van de beweerde problemen van uw vader, wordt nergens verwezen naar de bronnen waarop de schrijfster zich baseert. Memorial haalt wel een bron aan dat de broer van uw vader in 2002 door gewapende gemaskerde mannen werd meegenomen. Dit gegeven toont echter niet aan dat uw vader in het verleden werd gevisieerd of vervolgd. U toont aldus opnieuw niet aan dat uw vader en de rest van uw gezin in het verleden reeds werden vervolgd, noch dat deze feiten aanleiding zouden zijn geweest om uw vader valselijk te beschuldigen en zijn uitlevering te bekomen, noch dat u omwille van de door u beweerde redenen bij terugkeer naar uw land van herkomst zou worden vervolgd.

Wat betreft het nieuwe element van uw verzoek tot internationale bescherming, namelijk het feit dat u gehuwd bent met Z.S. (...) (in België erkend als vluchteling), u momenteel zwanger bent van jullie eerste kind en u hier samen wil zijn met uw gezin én u vreest dat u bij een terugkeer naar uw land uw kind aan uw partner zal moeten afstaan (DVZ Verklaringen, vraag 16, 22; CGVS, p. 5-6), dient vooreerst te worden gesteld dat deze vrees louter hypothetisch is. Bovendien is het loutere feit dat u bij uw gezin wilt zijn geen element dat recht geeft op internationale bescherming en dient u zich hiervoor dan ook tot de geijkte procedure te wenden, namelijk gezinshereniging.

Gelet op voorgaande, brengt u dus geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te

bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggroei van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in haar "VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING" in een eerste middel op de: "SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 4 VREEMDELINGENWET, MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR EN VERBOD VAN WILLEKEUR".

Verzoekster wijst vervolgens op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geeft een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming volgens haar dienen te worden beoordeeld. Voorts geeft zij aan:

"In casu dient vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekster ten eerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden. Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet. In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partijen zelf.

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat CGVS zich beperkt heeft tot de bewering dat de ingeroepen elementen reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag van de ouders en overige gezinsleden, alsof er geen elementen worden aangebracht waaruit kan afgeleid worden dat verzoekster problemen zouden kennen in geval van terugkeer.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht. Integendeel alles berust op eenzijdige beweringen van verwerende partij die evenwel niet stroken met de werkelijkheid!

Verzoekster heeft een aantal problemen ingeroepen die zij zal ondervinden indien zij gedwongen zou worden terug te keren naar haar land van herkomst.

(...)

Dat er alleszins dient vastgesteld te worden dat er onvoldoende eigen onderzoek door het CGVS gebeurde naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaringen van verzoekster, het CGVS had hier zelf info over kunnen inwinnen doch koos ervoor om alle elementen zomaar zonder meer af te wijzen. Ze is dan ook tekort geschoten in haar plicht grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht."

Verzoekster geeft, verwijzende naar Europese rechtspraak en regelgeving en een bijdrage van UNHCR, vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Verder doet zij gelden:

“Het standpunt van CGVS dat de verklaringen van verzoekster en de door haar ingeroepen vrees als niet-ontvankelijk dient te worden afgewezen, en dus niet dient onderzocht te worden, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen.

Dat geen afdoend onderzoek is gebeurd door het CGVS van de ingeroepen elementen.

Dat er gezien het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door het CGVS dient aangenomen te worden dat de hier bestreden beslissing niet wetsconform is genomen.”

Verzoekster geeft andermaal enkele algemene, theoretische beschouwingen omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en herhaalt *“dat ondanks de veelheid aan informatie en stukken geen enkel onderzoek die naam waardig naar de achterliggende feiten is gebeurd.”*

Voorts voert verzoekster aan:

“In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt, minstens dat dit ten gronde wordt onderzocht.

Er wordt dan ook gevraagd om dit statuut aan verzoekster toe te kennen, zo niet dan uiterst subsidiair de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek naar de achterliggende gebeurtenissen.

Zoniet wordt gevraagd dat uw zetel zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek ter zake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoekers menen dat het in de eerste plaats aan verwerende partij en niet aan uw zetel toekomt zijn verplichtingen ter zake na te komen.

Dat anderzijds verzoekers menen dat hun rechten geschonden zijn in de mate waarin er door uw zetel zou beslist worden dat bijkomende informatie niet door uw zetel kan opgevraagd en/of onderzocht worden om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door verweerder is opgevraagd en onderzocht.

(...)

Immers, verzoekster legde een lijvig document van 72 pagina's voor, waaruit de penibele situatie van Tsjetsjenen in Rusland blijkt. Verzoekster verwijst naar volgende passage:

(...)

Verzoekster zal zekerlijk onderworpen worden aan niet-aflatende ondervragingen over de verblijfplaats van haar vader. Dit maakt manifest een schending uit van art. 8 EVRM, vermits zij door de overheid niet zal gerust gelaten worden in haar privesfeer door de niet-aflatende ondervragingen.

Desalniettemin blijkt dat verweerder hieraan geen enkel belang hechtte.

(...)

Nochtans levert verzoekster voldoende elementen hiervoor aan. Dezelfde vaststellingen blijven pertinent, vermits er opnieuw van melding werd gemaakt door de Regionale openbare liefdadigheidsorganisatie voor hulp aan vluchtelingen en migranten dd. 22.04.2021.

Aangaande deze vaststellingen oordeelde het Hof van Justitie bij arrest gewezen in Grote Kamer dd. 17.02.2009:

(...)

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn en zo ondermeer de recente problemen in het land van herkomst.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar het land van herkomst.

In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoekster onderzocht en in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen, minstens blijkt dit niet uit de motivering. Dergelijke manier van werken kan geenszins de zorgvuldigheidstoets doorstaan.

In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dient deze te worden vernietigd.”

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van: *“ARTT. 48/3 EN 48/4 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 1.A.2. VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE 28 JULI 1951.”*

Verzoekster wijst opnieuw op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens wijst zij op de inhoud van de in het middel aangevoerde artikelen. Verder geeft zij aan dat de motivering van

verweerder inzake de situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet onterecht is. Verzoekster citeert in deze uit de bestreden beslissing en geeft aan:

“Dit is allerm minst een geruststellende vaststelling! Het is dus niet uitgesloten dat burgers niet zullen worden aangevallen in Tsjetsjenie, integendeel, de veiligheidssituatie in Tsjetsjenie is zelfs zorgwekkend, wanneer zelfs de ordediensten niet in staat zijn het hoofd te bieden aan terroristische aanvallen, de veiligheid van gewone burgers a fortiori niet kan gegarandeerd worden!

(...)

Bovendien luidt het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken nog steeds:

(...)

Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, stelt verzoekster dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf !

(...)

Bovendien oordeelde het Hof van Justitie reeds in een zaak waarin verweerder partij was:

(...)

Er is dus zeker sprake van een gewapend intern conflict, vermits er meerdere terroristische cellen actief zijn die in gewapend conflict zijn met de legitieme ordediensten, waarvan in de bestreden beslissing blijkt wordt gegeven!

Overigens oordeelde uw raad reeds in de zaak gekend onder nummer 227.624:

(...)

In deze specifieke zaak werd dan ook het statuut van subsidiaire bescherming toegekend.

In die zin verwijst verzoekster dan ook naar art. 1 EVRM, dat stelt:

(...)

De weigering van het verzoek om internationale bescherming aan verzoekster zet aldus haar mogelijkheden om een veilig leven in Rusland te kunnen leiden op de tocht, rekening houdend met het intern gewapend conflict in Tsjetsjenie.

(...)

De voorwaarden van art. 1.A.2 van de Geneefse conventie zijn aldus vervuld in hoofde van verzoekster:

❖ *Er is een verwijdering van het land van herkomst*

❖ *Verzoekster vreest voor een vervolging ex art. 48/3 Vreemdelingenwet, zijnde daden van lichamelijk en geestelijk geweld zowel ten gevolge van het gewapend conflict in die regio, als door de niet-aflatende verhoren door de ordediensten om de verblijfplaats van haar vader te bekomen.*

❖ *Dat dienvolgens verzoekster niet wenst terug te keren naar het land van herkomst.*

Er bestaat dus een redelijke waarschijnlijkheid in hoofde van verzoekster dat zij zal onderworpen aan daden van lichamelijk en geestelijk geweld zowel ten gevolge van het gewapend conflict in die regio, als door de niet-aflatende verhoren door de ordediensten om de verblijfplaats van haar vader te bekomen in de zin van art. 1A van de Geneefse conventie en dat dienvolgens de beslissing dient te worden vernietigd.”

2.3. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren

De beslissing van verwerende partij dd. 31.08.2021 waarbij de asielaanvraag dd. 07.06.2021 van verzoekster als niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) wordt afgewezen, te vernietigen in haar geheel als in al haar onderdelen.

Te zeggen voor recht dat verzoekster wordt toegelaten tot de status politiek vluchteling minstens de status subsidiaire bescherming.

In ondergeschikte orde alvorens verder recht te doen de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend eigen onderzoek.”

2.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: (de vertaling van) twee stukken die werden opgesteld door S. Gannushkina (bijlagen 2 en 3), een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken (bijlage 4) en de in het verzoekschrift geciteerde rechtspraak (bijlage5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Vooreerst toont verzoekster, in zoverre zij poneert dat het verbod van willekeur door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, niet concreet aan dat of op welke wijze de bestreden beslissing zou hebben geleid of zou (kunnen) leiden tot het ontstaan van willekeur.

Verder preciseert verzoekster niet welk(e) van de overige beginselen van behoorlijk bestuur zij benevens het voormelde verbod van willekeur, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin werkt zij uit waaruit deze schending zou bestaan.

Verzoekster toont evenmin concreet aan dat of op welke wijze artikel 1 van het EVRM, dat bepaalt dat de Hoge Verdragsluitende Partijen eenieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden verzekeren die zijn vastgesteld in de eerste titel van dit verdrag, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden.

Ook duidt verzoekster niet hoe artikel 4 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de beslissing tot terugdrijving de bepaling van artikel 3 die werd toegepast vermeldt, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden.

Derhalve wordt geen van de voormelde schendingen door verzoekster op een dienstige wijze aangevoerd.

3.2. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, wordt te dezen door verzoekster ook niet dienstig opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.5. Waar verzoekster het CGVS in het onderhavige verzoekschrift veelvuldig een totaal gebrek aan feitenvinding en onderzoek verwijt en poneert dat de bestreden beslissing louter zou schragen op eenzijdige beweringen, dient verder te worden opgemerkt dat verzoekster bezwaarlijk kan volstaan met het uiten van dergelijke louter algemene beweringen om de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te ontkrachten. Dit geldt nog des te meer nu deze beweringen een loutere en aperte miskenning vormen van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissing en dit dossier blijkt namelijk dat verzoeksters voorliggende, derde verzoek om internationale bescherming weldegelijk terdege werd onderzocht, dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd inzake dit verzoek en dat de motieven daarbij steunen op de in het administratief dossier opgenomen stukken, waaronder de verklaringen van verzoekster, de door verzoekster neergelegde documenten en stukken en de informatie in de map 'landeninformatie'.

3.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek

ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing en met betrekking tot de problemen die verzoekster beweert te vrezen ten gevolge van de problemen van haar vader met recht wordt gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw vorige asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo werd geen geloof gehecht aan de vermeende problemen van uw vader en de daaruit voortvloeiende problemen voor de andere gezinsleden, waaronder uzelf. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het CGVS wijst er op dat in hoofde van uw vader in november 2019 eveneens een beslissing tot weigering van zijn verzoek tot internationale bescherming werd genomen, daar geen geloof werd gehecht aan de vrees voor vervolging die hij opwierp. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het tweede verzoek van uw vader werd in februari 2021 afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Wat betreft uw huidige asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidig verzoek en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet nogmaals worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zo legt u wederom verklaringen af betreffende de problemen van uw vader in uw land van herkomst en de daaruit voortvloeiende problemen in uw hoofde én voegt daar aan toe dat u sinds zijn repatriëring naar Rusland in april 2021 niets meer van hem vernomen hebt (Verklaringen volgend verzoek, vraag 16, 18, 19; CGVS, p. 5-6). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Het document dat u neerlegt (DVZ Verklaringen, vraag 18; CGVS, p. 4-5), kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen:

Het rapport van mensenrechtenorganisatie Memorial, waarin verwezen wordt naar de problemen van uw vader, is niet voldoende om de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas alsnog te herstellen. Zoals reeds in hoofde van uw vader (die bij zijn tweede verzoek hetzelfde document neerlegde) uitgebreid gemotiveerd werd, bevat deze brief geen nieuwe elementen die de kans dat hij - en logischerwijs uzelf ook - in aanmerking komt voor internationale bescherming, aanzienlijk groter maakt. Een dergelijke brief kan immers enkel ondersteunend werken bij geloofwaardige asielverklaringen, waarvan in casu geen sprake is, zoals werd aangetoond in de beslissing genomen door het CGVS in het kader van uw vorig verzoek alsook de vorige verzoeken van uw vader. Wat betreft de attestering door Memorial, beperkt de schrijfster zich tot algemene beweringen en maakt zij niet concreet duidelijk op wat zij zich baseert om de beweerde problemen van uw vader te bevestigen, noch wordt enig objectief bewijsstuk hieromtrent aangebracht. Bij de bevestiging van de beweerde problemen van uw vader, wordt nergens verwezen naar de bronnen waarop de schrijfster zich baseert. Memorial haalt wel een bron aan dat de broer van uw vader in 2002 door gewapende gemaskerde mannen werd meegenomen. Dit gegeven toont echter niet aan dat uw vader in het verleden werd gevisieerd of vervolgd. U toont aldus opnieuw niet aan dat uw vader en de rest van uw gezin in het verleden reeds werden vervolgd, noch dat deze feiten aanleiding zouden zijn geweest om uw vader valselijk te beschuldigen en zijn uitlevering te bekomen, noch dat u omwille van de door u beweerde redenen bij terugkeer naar uw land van herkomst zou worden vervolgd.”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De gedane vaststellingen inzake het reeds eerder door haar neergelegde rapport van Memorial van 9 augustus 2020, opgesteld door S. Gannushkina, laat zij geheel ongemoeid en vecht zij in het geheel niet aan. Derhalve blijven deze vaststellingen onverminderd gelden.

Waar verzoekster wel verwijst naar en citeert uit een rapport van 2019, opgesteld door S. Gannushkina en getiteld *“Why Russian citizens seek asylum in Europa”*, dient voorts te worden opgemerkt dat dit rapport dateert van twee jaren voordat zij haar voorliggende, derde verzoek om internationale bescherming indiende. Aldus kan niet worden ingezien waarom zij, zo zij dit rapport te dezen en voor haar situatie relevant achtte, niet eerder een derde verzoek om internationale bescherming indiende. Evenmin kan worden ingezien waarom zij dit niet eerder gedurende dit derde verzoek heeft neergelegd. Dient verder te worden vastgesteld dat dit rapport van louter algemene aard is, geen betrekking heeft op haar persoon en bijgevolg geenszins van zulke aard is dat dit zou kunnen volstaan om in haren hoofde het bestaan aan te tonen van een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke vrees immers *in concreto* aannemelijk te maken.

Ook doet verzoekster aan de voormelde motieven in het geheel geen afbreuk waar zij in het kader van voorliggende beroepsprocedure op de proppen komt met nog een ander rapport dat door S. Gannushkina werd opgesteld. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit rapport reeds dateert van 22 april 2021 en dat de vertaling die van dit rapport wordt neergelegd reeds dateert van 18 mei 2021, hetzij nog van geruime tijd voor de indiening, op 7 juni 2021, door verzoekster van haar huidige, derde verzoek om internationale bescherming en zelfs van verscheidene maanden voor haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat plaatsvond in augustus 2021 en de hierop volgende, jegens haar genomen, bestreden beslissing die dateert van het einde van diezelfde maand. Bijgevolg is het, zo zij dit rapport werkelijk relevant achtte voor haar verzoek, niet ernstig dat verzoekster dit rapport niet eerder neerlegde en hiermee slechts heden en in het kader van haar voorliggende beroep op de proppen komt. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat ook dit rapport slechts algemene informatie behelst. Meer bepaald worden in dit rapport een, dit bovendien beperkt, aantal gevallen opgesomd van personen die in de loop van de voorbije jaren problemen kregen en ondervonden met de Tsjetsjeense autoriteiten. Nergens blijkt daarbij dat verzoekster met één van hen enige band zou vertonen en verzoekster laat na aan te tonen dat of te concretiseren op welke wijze deze informatie betrekking zou hebben op en/of relevant zou zijn voor haar persoonlijke situatie. Verzoekster kan met haar verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk en in persoon zou riskeren te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft het nieuwe element van uw verzoek tot internationale bescherming, namelijk het feit dat u gehuwd bent met Z.S. (...) (in België erkend als vluchteling), u momenteel zwanger bent van jullie eerste kind en u hier samen wil zijn met uw gezin én u vreest dat u bij een terugkeer naar uw land uw kind aan uw partner zal moeten afstaan (DVZ Verklaringen, vraag 16, 22; CGVS, p. 5-6), dient vooreerst te worden gesteld dat deze vrees louter hypothetisch is. Bovendien is het loutere feit dat u bij uw gezin wilt zijn geen element dat recht geeft op internationale bescherming en dient u zich hiervoor dan ook tot de gewijzigde procedure te wenden, namelijk gezinshereniging.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.”

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Hoe haar verwijzing naar een arrest inzake een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming *in casu* dienstig zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht, de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel wordt beoordeeld, geheel niet worden ingezien.

Het reisadvies waar verzoekster naar verwijst, doet ook geen afbreuk aan het voorgaande. Nog daargelaten dat in dit advies slechts op bijzonder algemene wijze wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus en dat dit geen specifieke en gedetailleerde informatie bevat inzake de (veiligheids-)situatie in Tsjetsjenië, dient immers te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Voor het overige beperkt verzoekster zich ertoe eenvoudigweg te citeren uit de voormelde motieven, aan te geven dat de hierin gedane vaststellingen niet geruststellend zijn en op vage en algemene wijze te stellen dat het “*dus niet uitgesloten*” is “*dat burgers niet zullen worden aangevallen in Tsjetsjenië*”, dat de situatie “*zelfs zorgwekkend*” is en dat de veiligheid van gewone burgers er niet kan worden gegarandeerd. Hiermee doet verzoekster aan de voormelde motieven en aan de landeninformatie waarop deze motieven schragen op generlei wijze afbreuk. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en kan niet worden aangenomen dat de situatie in Tsjetsjenië van zulke aard zou zijn dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoekster geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.8. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT